

5
H. Barle (H. van),

C A S P A R I S B A R L Æ I
L A C H R Y M Æ,
I N O B I T V M

Amplissimi doctissimique viri,

I A C O B I vander S T R A T E N,

Hamburgi ad Albim,

post thalami spem, placidâ, at suis acerbâ,
morte extincti.

A M S T E R D A M I,
Apud G V I L I E L M V M B L A E V.
C I O I O C X X X I I.

C A S P A R I S B A R L Æ I

3

L A C H R Y M Æ,
I N O B I T V M

Amplissimi doctissimique viri

I A C O B I vander S T R A T E N,

Hamburgi ad Albim,

post thalami spem, placidâ, at suis acerbâ,
morte extincti.

R I S T E S conjugii tabulæ, præsagaque
mortis

Federa, languentes vicino funere tedæ

Ite procul. tuque ô lux intempesta Ca-
mænis

Æternum damnare meis, nec lurida fastos

Irradia, nostrique fluas mensura laboris.

Te cum fata volent invisâ lege reverti,

Involvant totam tenebræ, & caligine mergant,

Ceu priscum factura Chaos. pervertere rerum

Cur timeat natura vices? quæ gaudia turbat,

Et mundi domino jam nunc illudit Amori.

Divellit Libitina duos, junctosque potenter

Disgregat, & focias scindunt divortia mentes.

Succedunt thalamis tumuli; sperataque lecti

Otia castigant lachrymæ. stat præfica lugens,

Quo steterat Citherea gradu. quæ candida nuper

Atria promissa juveni fulsere marita,

A 2

Atratis

Atratis circum videas squalientia tectis,
Totaque virgineo resonant penetralia planctu.

Sic Venus exanimem moerens conspexit Adonim,
Quemque suis puerum amplecti speraverat ulnis,
Amplexa est inopina rogam; tetigitque cadaver;
Pallidulasque genas, quas arrisisse Dione
Maluerat festiva sibi. sic territa Thisbe
Incidit in juvenem, gelidæ cui mortis imago
Mollibus Idalium membris excusserat ignem.
Sic rigidam juxta Thracen lacrymabilis Hero
Deterfit nivea Leandri lumina vitta.
Saxoniae ferale solum, tuque invide nobis
Albi pater, qui bellantem nunc surgis in Istrum,
Teutonicoque tuos perfundis sanguine campos:
Quid mansuetam animam tot bellatricibus umbris
Permisces? Phœbique decus, devotaque Musis
Nomina crudeles inter, sævissime, dextras
Inferias vis ire tibi? si tota furenti
Castra ruunt, placantque tuas tot cædibus iras
Vltiores Regum Superi; cur quæso furori
Debetur mens ista tuo? quam mitior aura
Extulit & mediis Pallas nutrit Athenis,
Iamque optet superesse sibi. quid nobile raptas
Depositum? grandisque animæ possessor iniquis
Sedibus, & cineres alieno in littore condit,
Te tantum meditante nefas? quem nuper amavi,
Dum meus in castos Pylades transfret amores,
Nunc odiis, iris nunc exercebere nostris.
Te poscit jam Belga reum. tibi, federe junctæ,
Certatim iratæ dicunt convitia Musæ.

Vates

Vates arma parant, & tot nocuisse querelæ
 Peccanti poterunt. non jam tua flumina posthac,
 Noxiaque in Batavas decurrant ostia terras.
 Horrida damnatos fluctus absorbeat Arctos,
 Aut in Parrhasias alio deflecte pruinas,
 Cimbrorumque immite latus. quin funeris ultrix
 Naiadum genitrix, & damni conscia fontes
 Occludat natura tuos. sis mercibus impar,
 Et tua nascentes hebetent vestigia Syrtes.

Hæc mihi dilecti dictant solatia manes,
 Hæc cogis, STRATENE, loqui. pars maxima nostri,
 Quid me, quid moriture fugis? sine, funera jungam
 Funeribus. tumuloque simul claudamur in uno,
 Quos junxit secreta fides. tunc forsan amanti
 Signa darem propior. forsan vicinior umbra
 Te posset propiore frui. sub pulvere forsan
 Posses ipse tuum propius novisse poetam.
 Nunc licet Oceano & vastis secludar arenis,
 Atque interfusa Nereus obmurmuret unda,
 Alloquor absentem. peregrino fidere questus
 Audiat & nostris trepidet singultibus urna.

Vrna domus Musarum, & Apollinis urna sepulcrum es,
 Vrna domus virtutis eris. tu, squallida quamvis,
 Exuvias pietatis habes. mentisque pudicæ
 Hospita & infausti carcer diceris Amoris.
 Vrna domus Charitum, toti, proh, flebile Cirrhæ
 Nomen acerba tenes. cui primo à limine vitæ
 Aoniæ pariter se sacravere sorores,
 Et dixit doctrina suum. permixta pudori
 Mascula primævis Prudentia luxit in annis,

Et niveos pinxit probitas innoxia mores.
Quicquid Socratico manavit pectore, quicquid
Docta tenebrosa docuit sub nube vetustas,
Excussum quodcunque tuo schola prisca recessu,
Cæsareæ voces, veterum decreta Quiritum,
Verbaque sacratas populis scribentia leges,
Quosque suos latè pandit Sapientia sensus,
Hoc latuere viro. norat sapuisse filendo,
Nec, nisi lege, loqui. fastus calcabat inanes,
Magnas inter opes humilis. non prodiga Circe,
Quæ juvenum foedo dissolvit pectora luxu,
Non levis Ambitio, aut furor inconsultus agendi
Hîc sedes fixere suas. sed proxima coelo
Religio curas patrio donabat Olympo,
Incubuitque Deus menti. sub moribus insons
Emicuit pietas, & blandæ gratia vitæ.
Non animo Livor diros innexuit hydros.
Trufit Avaritiam, seclique afflata veneno
Crimina. fucatæ poppyfmata subdola linguæ
Oderat, & solum potuit sincera placere
Simplicitas. socios inter venerabilis ibat,
Cunctorum communis amor. nec spernere doctus,
Nec sperni. facilis paribus, cultorque priorum.
Eloquium, sed mite, fuit. sedataque multum
Vis animi, & tetricas sermo qui duceret aures.
Disce orbis, meliora mori. dispendia fati
Sentimus Batavi, tantoque in funere causam
Luget Musa suam. tumulo se Phoebus in isto
Abdit, & ipsa suo Pallas Tritonia busto
Occulitur, plorantque pios tot numina manes.

Magne

Magne virûm, tibi nunc lentas subtristior undas
Spara trahit, querulaque ferit tua prædia lympa,
Prædia quæ pulchris Heemstedia vestiit agris,
Iam domino viduata suo. quin undique sylvis
Languor inest, marcentque ægris viridaria plantis,
Arboribusque comæ pendent, & pendula terram
Prona vident, tecumque volunt tellure recondi.
At genitrix veneranda, cui solamen amanti,
Cui tu delictum, ac generis spes una fuisti,
Permiscet cineri lachrymas, ut sicca doloris
Argumenta bibat tellus. ceu Daulias ales
Threicium deplorat Ityn. nec GREVIA planctu
Abstinet; & thalamis præscindi gaudia castis
Conqueritur, Supèrisque suos nunc exprobrat ignes.

Ipse ego, dum immiti longè semotus ab Albi,
Hæc loquor: ingemuit focia cum matre Cupido,
Fractaque disruptâ sonuerunt tela pharetrâ.

CASPAR BARLÆVS.

